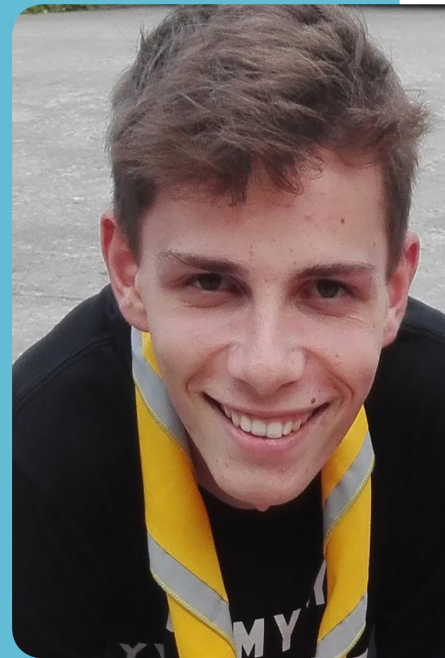

Hey Wouter! Het was jouw eerste keer als cursusgever op animatorcursus met Hannibal, en al meteen op een cursus met co-animatoren*! Hoe heb je de week ervaren?

Het was gewoon ge-wel-dig! Van in het begin was er een leuke en losse groepssfeer. Hierdoor kon de week eigenlijk al niet meer stuk. De dagen zaten vol met leuke activiteiten waarbij we ons helemaal konden uitleven. Moe dat we waren op het einde van de dag! Ondanks die vermoeidheid stond ik gewoon weer met veel zin op om de dag te beginnen. Dat wil heel wat zeggen.

Wat hebben jullie, als cursusgevers, moeten aanpassen of invoeren om het comfortabel te maken voor de co-animatoren?

We hebben in de eerste plaats geprobeerd om een 'veilige' omgeving te creëren voor hen. Sommige co-animatoren hadden tijdens het kennismakingsgesprek aangegeven dat ze liefst apart slapen in plaats van in een grote slaapzaal. We hebben ook een rustige ruimte gecreëerd waar ze op elk moment naartoe konden om even tot rust te komen (met puzzels, tekengerief, strips,...). Ook was er een cultuur van 'niets moet, alles mag'. Er waren bijna geen verplichtingen naar de co-animatoren toe. Dit zorgde bij hen voor een innerlijke rust. Voor de rest hebben we voor heel wat structuur gezorgd in het gebouw. Dit hebben we gedaan door onder meer dag-schema's, 'wat kan ik doen tijdens vrije momenten'-kaarten en pictogrammen in het gebouw op te hangen. Dit doen we trouwens sowieso om de link naar de zomervakanties te leggen. Tot slot had elke co-animator zijn of haar 'buddy'.

Buddy zijn van een co-animator, wat wil dat zeggen?

Ik was zelf buddy van één van de 3 co-animatoren. Dit is een beetje de vertrouwenspersoon voor hem of haar. Bij problemen of twijfels kan de co-animator steeds terecht bij de 'buddy'. Natuurlijk ook bij de andere cursusgevers. Ook werden de co-animatoren steeds op voorhand gebriefd wat er hen te wachten stond op vlak van sessies. Soms werd er al inhoud verteld zodat ze zich goed konden voorbereiden op wat volgde. Zo was er bijvoorbeeld de sessie waarbij de cursusgevers alles verkeerd deden (valsspelen, roddelen, spelen niet aanpassen voor iemand met een rolstoel,...). De animatoren wisten niet dat we dit met opzet deden, de co-animatoren wél, maar ze mochten dit niet verklappen. Je moest hun gezichten zien tijdens die sessie, zalig! :-)

Hoe gingen de andere cursisten om met de co-animatoren in de groep?

Heel goed! Tijdens het kringgesprek de eerste avond vertelden we dat het een cursus was voor zowel animatoren als co-animatoren. Hierbij hebben we geen namen genoemd, dit was ook helemaal niet belangrijk. Iedereen in de groep begreep dit heel goed en ze hadden hier geen problemen mee. De groep was zelfs zo hecht dat enkele co-animatoren voor de groep durfden te zeggen dat ze voor co-animator gingen. Ook hier ging de groep achteraf heel volwassen mee om, nog steeds heel speels en niet betuttelend.

Wat zou je zeggen aan andere jeugdwerkorganisaties om hen te overtuigen om ook co-animatoren mee te nemen?

Zeker doen! Het is een verrijking voor de groep. Velen denken dat het enkel een extra obstakel is in je groep. Dat is het helemaal niet! Je leert juist veel meer van elkaar en de groep wordt sterker door de grote persoonlijke verschillen.

*Co-animator= een jongere met een beperking die deelneemt aan de animatorcursus (zonder oog op het behalen van een attest). In tegenstelling tot de jongeren die een animatorettest willen behalen, is er geen standaard takenpakket van een co-animator. Er wordt altijd op maat gewerkt. Uitgangspunt daarbij zijn de talenten van de co-animator.

Dankjewel

Wouter & alle co-animatorbuddies!

Hannibal
'n andere vakantie - 2019

